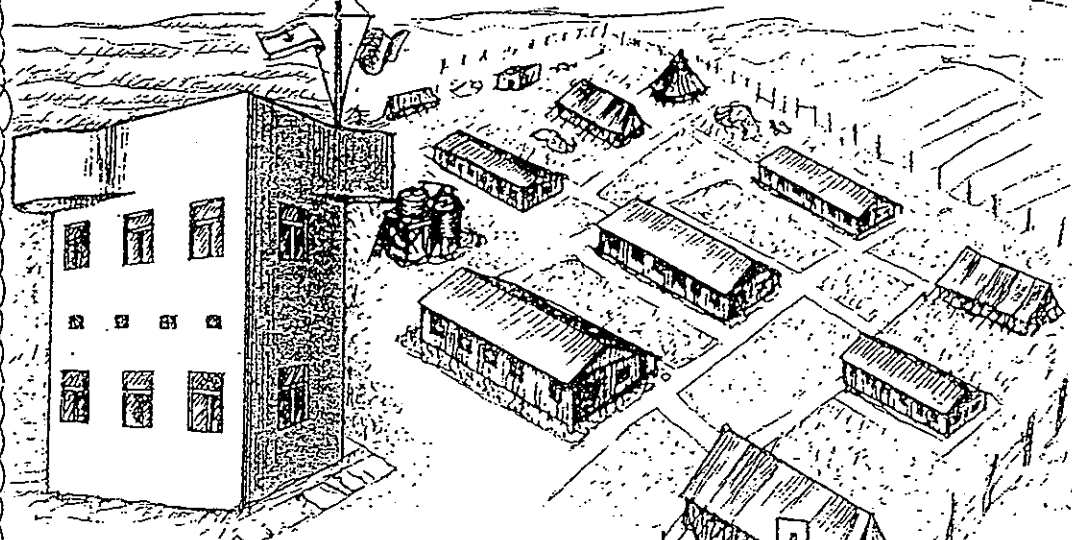

2005/13

תש"ח-תשס"ה

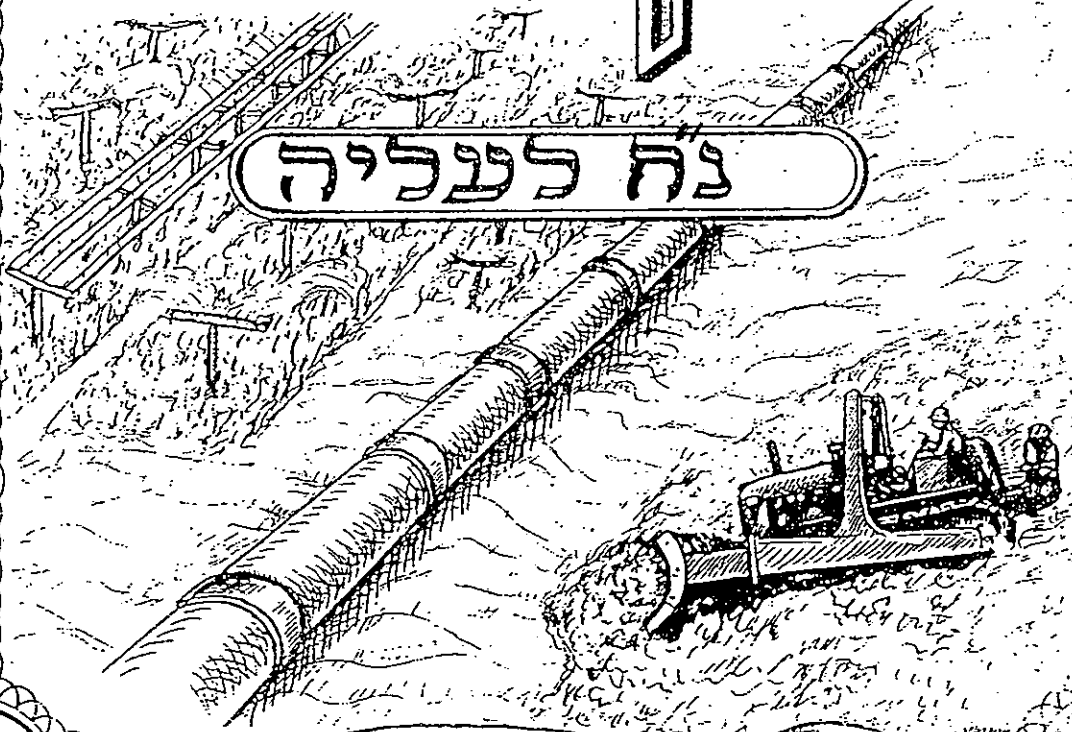
28.8.2005

28.8.1947

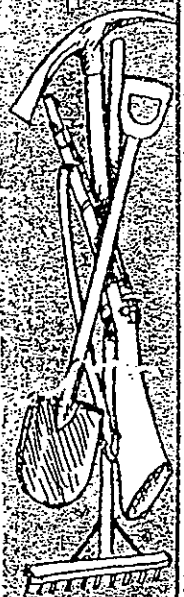
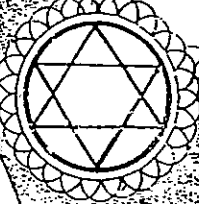
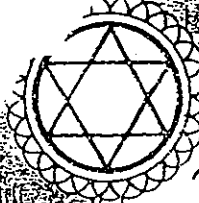

עמלון גבירים

נח לעליה

כי נבנה במדבר מים
לחלים בערבה (ישיבה ליה-1)

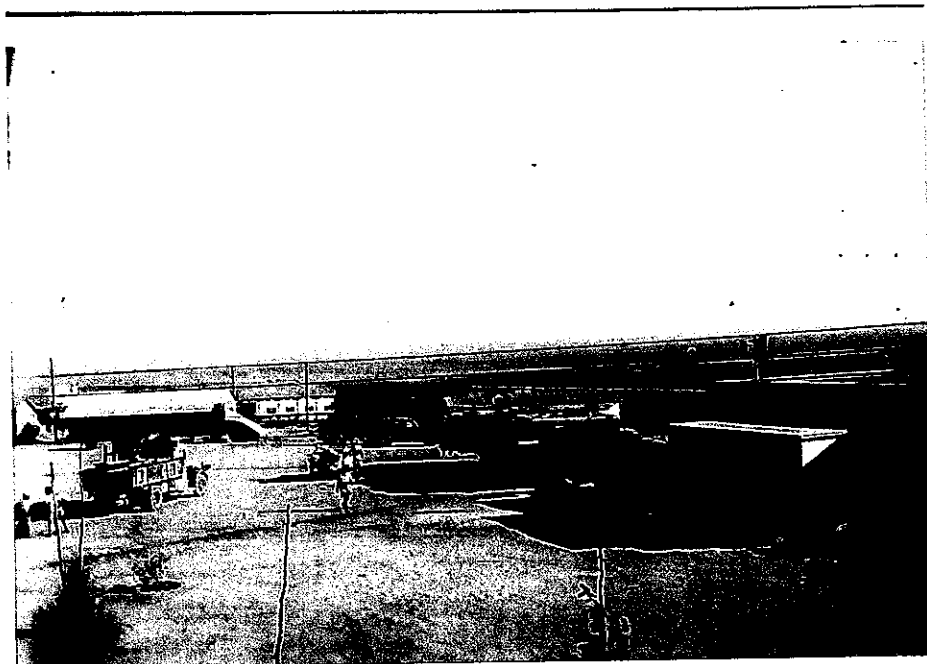

על ע' יאלקל על ג"ף- נחיד עאלל.
עלללל עף:קל' לול' חל'
על עאל-נעאלל (אל עף נול)
קל חל עאל 85 אל עף

מיומנו האישי של דודון נאור

2.9.47

הציעו לנו את העלייה להוג'. היינו אז בתוך סיבוכים חברתיים עם הבנות ולא ידענו לאן נלך, אם "לנווה אילן", כפי שדרש ה"חבר" (חבר הקבוצות והקבוצים), או לפוריה או לקבוצה צעירה אחרת. אז באה ההצעה לעלות להיאחזות, יחד עם גרעין מגבע. עברו הרבה שבועות. אגודת ישראל דרשה את המקום והמו"מ נמשך זמן רב. והנה בא היום הגדול. ובכן, התרכזנו כולנו בניר-עם. הלילה היה חשוך וקריר כששורת מכוניות גדולה התנועה לגבעות החול המשתרעות בין ניר-עם ודורות.

חצר ניר-עם ביום הצליה

הייתי על האוטו הראשון והייתה לי הזדמנות לראות את הכל מקדימה. היה לי הכבוד לשים את האבן הראשונה על אדמתנו העתידה לפרנס אותנו בעתיד. המצב בארץ קשה. המצב בחברה גם כן קשה. הגיל שלנו צעיר מאוד, מחוסרי ניסיון. היחסים בין הבחורים והבחורות לא טובים ובכל זאת רצון כביר ליצור לבנות ולפתח משק. אנו מוכרחים להראות ולהוכיח זוקא לאלה הלועגים לנו. הפרידה מההורים הייתה קשה. מי יודע מתי שוב אראה אותם. כעת אנו משקיעים מאמצים רבים בהקמת הנקודה.

21.12.47

החלו המאורעות!!

הלילה יש להניח שנצטרך לצאת לשדות לחיפוש כנופיה ואולי תהיה התנקשות וקרב. מי ייתן וננצח ונצא חי. - אם אמנם אפול, הרי ידעתי לשם מה הלכתי. איננו מוכנים ליציאה, זו מבחינה מקצועית, אולם נלך. אם אעשה טוב חשבוני, הרי באמת עדין לא הגיעה שעת. האם עלי באמת כבר למות?

(1)

ՅՈՍԵՓ ԻՐԸՇ

Ե՛ճԵ՛Ր Զ՛ՐԸ՛ՅԻ:
 ԺՅՄ ԵՍ Ե՛ՒԵ ՆԱԻՆԸ
 Ե՛ՅԵ՛Ն Ի՛Ք Ն՛ՒՄ Ե՛ՒԵ Ի՛Ք Ն՛Ծ
 Ի՛ԸԼԻԸ Զ՛ՆԻԼԻՄ Զ՛ԻՒ,
 Ի՛ՒՄ Ժ՛ՐԵ, Ն՛ԻՒՐ, Ե՛ՁՆ՛Ս:
 ԸՅԻԸ Ժ, Ն՛ՇՕՄ Ե՛Ե՛ՂԸ
 Ի՛ՍԻՍ, Ե՛ՂԸՐՆ՛Ի
 Ն՛ԵՐ Ի՛ԵՐ Ի՛ՍԻՍ, Ե՛ՍՇՐՄ
 Ի՛ԸԼԻՍ Ե՛ՐՆ, Ե՛ՒԵ ի՛ՆԻՒՍ
 Ե՛ՒԵ Ի՛Ե՛ՆԸ
 ԸՅԻԸ Ի՛Ք ի՛Ր, Զ՛ՐԻՍ,

Ե՛ճԵ՛Ր

ՀԱՄՀԱՄ ՀԱՔԱԼԵ ՀԿԵՕ՝

ԵԶԼԵԻ Ե՛ՒՆԿԵՕ՝, Ե՛ՍԵ ԵԶՏՕ՝ Ե՛ՐՁՕՐԻ Ե՛ՒՑ, Ե՛ՍՁՁՂ Ե՛ՔԱԸ՝ Ե՛Ս Ե՛ՒԼՈՒՄ Ե՛ՍԵ ՌԱՍԻ
ՀԱՔԱԼԵ Հ՛ՒՄԵՕ՝, ՈՒ ՀԱՄԱՆ Ե՛ՒԼՈՒ-ԱՍԵԼ՝

ՁԿՊ Ե՛ՔԱՄ Ե՛ՍԻ ՀԵՐԵԻ: ՀԱՄԱՄ ԵՕ ԿԼՏՂ Ե՛ՍԻ ՌԱԸԸՆՆ՝ ՁԵՍ Ե՛ՒՆԿԵՕ՝,
Ե՛ՍԻ ՁՕ Ե-6 ՍԼՈՕ՝

Ե՛ՍԻ Ե՛ՐՇՈՒՄ Ե՛ՂԵՍ՝ Ե՛ՔԱԻ ՌԼՆՄ Ե՛ՍԻԶՄ 0561՝ Ե՛ՒՍ Զ՛ՐՇՈՒՄ Ե՛ՒԼՈՒ-ԱՍԵԼ՝

ԻՆՕՐԸ Ե՛ՒԵ Ե՛Ւ-Ե՛ՐԵՍ

ԵԶԻ ՁԿՊ ՝ՈՍԸԸԸ՝ Ե՛ՐՈՒ Ե՛Ս Ե՛ՔԱԸ՝ ՈՒՍԵՍ Ե՛Ս Ե՛ՍՈՒԼ Ե՛ՒՇ ՌԱ ԵԶԵ՝
 Ե՛ՔԱԸԸԻ ՌԸԸ՝ Ե՛ՔԱԻ ՀԿԵՕ Ե՛ՍԻ Ե՛ՍՈՒԸ՝ ՌԱ Ե՛Ս 91 Ե՛ԸԸ՝ Ե՛ՐԵՍ Ե՛Ս ՝ՈՒՍԸՍ՝
 Ե՛ՂԱՍՍ Ե՛ՍՈՒԼ Ե՛ՍԸՍ Ի՛ՍԻ Ե՛ՍԸՍ Ե՛ՐՇՈՒՄ Ե՛ՒԸ՝ Ե՛ՐՈՒ Հ՛ՈՒԸՍ Ե՛ՍՈՒՍ ՀԿԵ
 Ի՛ՔԱՄ ՁԸԸԸԻ Ե՛Ս՝Ս Ե՛ՍԵ՝ Ե՛ՍԸՍԻ ՀԱՔԱԼԵ՝

Ե՛ՒՆԿԵՕ՝ Ե՛Ր ՁԸՐՈՒ ՌԸԸԻ Ե՛ՒԸ՝ ԿԵՕ Հ՛ՍՁԵՒՍ՝ ՁԸՐՈՒԵ ՀՁՁՂ՝ ՁԸՍԻ Ե՛ՒՂԱՄ
 Ե՛ՒՍ ՀԿԵՕ Ե-8461.5.81՝, Ե՛ՒՆԿԵՕ ԸՂՂ ՁԸՍԻՍ Ե՛ՍՈՒՍ Ե՛Ղ Ե՛ՐԸԸՂՂ՝ Ե՛ՍԻ Ե՛ՐՇՈՒՄ

Ե՛ՐՈՒ ԸՂՂ Ե՛ՐԵՍ Ե՛ՐԸ

ԻՆ՝ Ե՛ՐՇՈՒՄ Ե՛ՐՇՈՒՄ

ראיון עם ישראל דר - 14.11.1989
מראיינת אביבה לימון
אנימריסטה בין אוריון

אביבה - ישראל, מה זכור לך מיום העליה לגבים?
ישראל - ביום העליה אנחנו חולקנו לכמה תפקידים. אני הייתי בנר-עם, מלאתי שקי חול לביטחון. כל פעם הסתכלתי לכוון המשק, ראיתי גג נוצץ, עוד גג נוצץ וזה הרגיש אותי. למה אני פה ולא שם. בסוף היום, עם גמר העבודה, באנו, התאספנו כולנו יחד. זה היה הרצפליד, נדמה לי.
כן זה היה הרצפליד, נאומים לא חסרו, רקדנו ושרנו, היה שמח.
אביבה - ישראל, איפה ישנת באותה תקופה?
ישראל - היו לנו פה ארבעה צריפים למגורים. היינו ארבעה בחדר.
אביבה - היית עדיין רווק?
ישראל - אשתי הייתה בודדה.
אביבה - במה עבדת אז, בימים הראשונים?
ישראל - עבדתי בפלחה, אח"כ בנהגות, נהג בית.
אביבה - מאין הגיעו המים אליכם?
ישראל - המים הגיעו בקו המזרחי. צינור ששה צול שהיה נקרא צ'יקונקות. זה קו מים שקנו משומש, כנראה מהצבא הבריטי, או עודפי מלחמת העולם.
אביבה - יש לך קשר ישיר למבנה הביטחון, לפי הזיכרונות שלך?
ישראל - עד קום המדינה היינו זקוקים לנשק לגלי. הסוכנות גייסה בצורה פרטיזנית בכל משק שני נוטרים, על מנת שנוכל לשאת נשק באופן גלוי. היה לנו חדר בטחון בבית הביטחון. שם היה הנשק ושם נשארנו ללון. אני הייתי אחד הנוטרים. נקודה רשמית של הנוטרים הייתה בנר-עם, אנחנו קבלנו מהם שני רובים איטלקים.

אחריהם יבואו:

יבואו: - אדם זר שיש לו זכות על אדם אחר או על אדם אחר

אדם זר: - אדם זר שיש לו זכות על אדם אחר או על אדם אחר

אדם זר: - אדם זר שיש לו זכות על אדם אחר או על אדם אחר

אדם זר: - אדם זר שיש לו זכות על אדם אחר או על אדם אחר

אדם זר: - אדם זר שיש לו זכות על אדם אחר או על אדם אחר

(אדם זר - אדם זר שיש לו זכות על אדם אחר או על אדם אחר)

אדם זר 0561111

אדם זר:

אדם זר שיש לו זכות על אדם אחר או על אדם אחר

אדם זר שיש לו זכות על אדם אחר או על אדם אחר

אדם זר שיש לו זכות על אדם אחר או על אדם אחר

(אדם זר - אדם זר שיש לו זכות על אדם אחר או על אדם אחר)

אדם זר 841111

אדם זר שיש לו זכות על אדם אחר או על אדם אחר

אדם זר שיש לו זכות על אדם אחר או על אדם אחר

אדם זר שיש לו זכות על אדם אחר או על אדם אחר

אדם זר שיש לו זכות על אדם אחר או על אדם אחר

אדם זר שיש לו זכות על אדם אחר או על אדם אחר

אדם זר 031 - אדם זר

אדם זר 08 - אדם זר

אדם זר: - אדם זר שיש לו זכות על אדם אחר או על אדם אחר

אדם זר שיש לו זכות על אדם אחר או על אדם אחר

אדם זר: - אדם זר שיש לו זכות על אדם אחר או על אדם אחר

(אדם זר - אדם זר שיש לו זכות על אדם אחר או על אדם אחר)

אדם זר 12.02.1948

אדם זר שיש לו זכות על אדם אחר או על אדם אחר

ימי הראשונים באביב - סיפור אנכדים

הגעתי לגבים עם חברי גרעין מגשימים, ב-1952 ז.א. לפני 53 שנה. כשאני מנסה להיזכר ברגע הפגישה, התמונה שעולה בזיכרוני מלאה אבק. המשאית שהביאה אותנו לקבוץ וכל המכוניות שנסעו בסביבה מעלות אבק לבן אין סופי. מלבד הכביש הראשי- כביש סעד, לא היו דרכים סלולות ונסעו בדרכי עפר שנטחנו עד דק. כשהלכת יחף בדרך כזאת, כאילו צעדת בתוך קמח. בתוך הישוב, כמה צריפים וצריף גדול יותר המשמש לחדר אוכל. רק שטח קטן היה מכוסה דשא. על הגבעה שכיום היא שטח המגורים של גבים, כבר נטעו עצים שהיו קטנים ונמוכים. הכול מסביב היה חשוף לרוח שהעלתה עוד ועוד אבק, במיוחד בשעות החום. כיום הכול ירוק ומכוסה דשאים גינות ועצים, והאבק כבר שקע לו, אבל הזיכרונות עדיין לא שקעו. החוויות, הסיפורים, המעשיות והציזבטים לא נשכחו. אנסה לספר כמה מהם.

אתחיל בחדר האוכל, לב הקיבוץ.

צריף עץ בו ישבו על ספסלי עץ על מנת לאכול כמובן. ותיאבון לא חסר. כולנו אנשים צעירים, העובדים עבודה קשה. אלא שאוכל לא כל כך היה. הימים ימי צנע, בכל ערב חצי ביצה קשה או צנצנת קטנה של שמנת. הצנצנות נלקחו ממאכל דגים שנקרא "טי-טיים" והוגש כל יום כמעדן למריחה. את הלחם אפו במאפיה שהייתה צמודה לחדר האוכל. הלחם היה לפעמים קשה כאבן ולעיתים -כבצק, ולרוב צלוי (שרוף). במקום מרגרינה שהייתה בקיצוב, השתמשו במיונז. בקיץ היו פירות: ענבים, תאנים שהובאו מהוואדי שליד הוג' (כיום חוות השקמים של אריק שרון), שם היה לגבים כרם נטוש. ירקות היו בשפע. שנלקחו מ"גן הבית" שהיה צמוד לישוב.

בערבי הקיץ ירדנו לרפת, לשתות מים קרים ולהתרענן מברז שהיה מחובר לארגז קירור גדול, בו השקיעו וציננו את כדי החלב. למתקן קראנו "ויטמן" ע"ש הגלידיה שבתל-אביב. בכל ערב לאחר הארוחה, נערך בחדר- האוכל, או בחדרון הצמוד - "סידור - עבודה". הסידור לוהה בצעקות וויכוחים בלתי פוסקים משום שתמיד היה מחסור באנשים לעבודה. כולם היו מבוקשים ודרושים לעבודה (בניגוד למצב היום...) אני עבדתי בגן הירק, שקדם לשלחין ועסק בגידול ירקות. השדות היו גדולים- חלקות של מאה ומאתים דונמים. בימים הראשונים לבואנו עבדתי באסיף ידני של בצל, עקרנו בידיים שורות באורך אינסופי של בצל יבש ואח"כ קינבנו והכנסנו את הבצלים לארגזים או שקים. אם אינני טועה, גם כיום עובדים בשלחין בגידול בצל באותן שיטות פרימיטיביות. כנראה שזה הגידול היחידי שלא מיכנו בו את האסיף. כיום עובדים בבצל חברה נמוכים שיותר קל להם להתכופף. את העיבודים ביצענו עם בהמות, פרידות וסוסה - גאולה, שהתמחתה במשיכת מרסס מודרני. טרקטורים רק החלו להיכנס לגן הירק, בניגוד לפלחה, שלה היה צי טרקטורים על זחלים ועל גלגלים. לגן הירק הכניסו את הפרגזון נפט, פאר השכלולים של אותם הזמנים, וכן טרקטור קטנטן שנקרא ג'וק. בגבים היו שני ג'וקים: אחד של גן ירק והשני עבד בענף הפרחים. ענף שכן ואח שגם בו רוב העבודות בוצעו בידיים, אבל מראה המרבדים הצבעוניים והנהדרים של הפרחים פיצה על כל כפיפות הגב והברכיים.

חנה חנה, פנסים באהבה

אם הייתי צייר, הייתי מצייר אותך
אם הייתי פסל, הייתי מפסל אותך,
אם הייתי רופא, הייתי בודק אותך
בדיקה יסודית.

אך אינני צייר ואיני פסל ואיני רופא
שעושה בדיקה יסודית.
אני פשוט אוהב אותך.

חנה פנסים אל ואתה

כשבאנו לגבים בשנת 1958, שאלתי: האם ישנם בגבים חברים היודעים לשחק שח? התשובה הייתה חיובית. חיפשתי ומצאתי חבורה של ותיקים שהסכימו לשחק נגד חברי גרעין "לפיד". התוצאה הייתה תיקו 2:2.
בנבחרת הותיקים שחקו: זפול (מרדכי ירון), יחצ'ה, גבריאל. בגרעין "לפיד" השגנו את הנקודות - עוזי הכטר ואנוכי. באותה השנה קיימנו אליפות משק בהשתתפות 12 חברים, רובם צעירים. נטלו חלק - צימבל, ואלחנן רוזן ז"ל, אשר הגיע לצמרת ביחד עם עוזי וקוצר. עשר שנים מאוחר יותר קיימנו תחרויות גם בין ילדי המשק.
בשנה הראשונה להיותי בגבים, הייתה פעילות שחמט ענפה. הזמנו את האמן הבין-לאומי **חנה צ'רניאק**. בשנת 1964 הגיע לגבים רב אמן **סאן** מהונגריה, הוא ערך משחק סימולטאני נגד רבים מאיתנו. הוא סיים רק משחק אחד בתיקו ובשאר ניצח.
בשנת 1960 הלכנו, נעמי ואנוכי, לנחל-עוז להיפגש עם שני שחמטאים ידועים, ניצחתי את שניהם ואגב כך החלטנו להקים נבחרת שח אזורית. מגבים השתתפו בנבחרת: צימבל, אלחנן רוזן, צבי ויטמן ושישו (שמשון שכטמן). מאוחר יותר הצטרפו שחקנים מעולים: דורון רוהטין וישראל גולד.
לאחר האיחוד עם נחל-עוז צרפנו את שחקני אור-הנר ולאחר מכן את שחקני מפלסים, כפר-עזה, רוחמה, סעד, וברור-חיל. בשנה הראשונה הגענו למקום שני בליגה ב', ושנה לאחריה - מקום ראשון. עלינו לליגה ב', צרפנו חברים מגת-גלאון וקראנו לקבוצה החדשה: שער-הנגב-יואב. החזקנו מעמד בליגה ב' שנתיים תמימות.
ובגבים: לימדתי את כל ילדי גבים, ילדים ובוגרים לשחק בשח. בתחרות הראשונה השתתפו 10-12 ילדים. למקומות הראשונים הגיעו אייל בילדר רן ואורי קוצר. מאוחר יותר לימדתי שחמט את ילדי האזור וזאת במסגרת בית הספר האזורי. היום אני ממשיך בהדרכת שחמט במתנ"ס ארנון ובבית הספר שער-הנגב.

אריה קוצר

משחק סימולטאני נגד רב אמן סאן

אנחנו ויחד יצאנו נאמרים ויחד רבנו
נאמרים כי אלו יצאנו לך אלו יצאנו לך
כי הוה כי רבנו אנו כי הוה יצאנו יצאנו

כי הוה יצאנו
לכבודי אנחנו יצאנו כי הוה יצאנו
לכבודי אנחנו לכבודי אנחנו נאמרים
לכבודי כי הוה יצאנו יצאנו יצאנו
כי הוה יצאנו אנחנו יצאנו כי הוה יצאנו
לכבודי אנחנו יצאנו יצאנו יצאנו
כי הוה יצאנו אנחנו יצאנו יצאנו
לכבודי אנחנו יצאנו יצאנו יצאנו

כי הוה יצאנו לכבודי אנחנו
לכבודי אנחנו לכבודי אנחנו
לכבודי אנחנו לכבודי אנחנו
לכבודי אנחנו לכבודי אנחנו
לכבודי אנחנו לכבודי אנחנו
לכבודי אנחנו לכבודי אנחנו
לכבודי אנחנו לכבודי אנחנו
לכבודי אנחנו לכבודי אנחנו
לכבודי אנחנו לכבודי אנחנו
לכבודי אנחנו לכבודי אנחנו
לכבודי אנחנו לכבודי אנחנו
לכבודי אנחנו לכבודי אנחנו
לכבודי אנחנו לכבודי אנחנו
לכבודי אנחנו לכבודי אנחנו
לכבודי אנחנו לכבודי אנחנו

לכבודי אנחנו לכבודי אנחנו
לכבודי אנחנו לכבודי אנחנו
לכבודי אנחנו לכבודי אנחנו
לכבודי אנחנו לכבודי אנחנו

עת הזמיר

מה לזמיר ולגבים?

מפעל "זמיר" מאוכסן לעת-עונה במבנה זמני, עשוי בלוקים ופחים, ששימש בעבר נגריה במשק. "לגבים נטויה מאז ומתמיד לעיסוק בעץ" — מספר אליהו מרקין, חבר בסוף שנות השלושים, בעל ותק של עשרים שנה בגבים, לשעבר מרכז ענף השלתן ומר-כו משק. כיום הוא מרכז מפעל התעשייה החדש ויוזמו הראשי. "טיפלנו החילה במסע על גדול בענף העץ — בשותפות עם חבר עזה. אך הנסיון לא עלה יפה. בחרנו ביוצור החלילים משלושה טעמים:

הג'יע...

(1) הוא נראה לנו מפעל סימפתי, הדורש ידע ועשוי למשוך חברים להשתלם בו.

(2) על פי שיעור גדולו של הצוות הדרוש להפעלתו המלאה — כחמישה-העשר איש — הוא מתאים לאפשרויות משקנו.

(3) התחשיבים, הכוללים אפשרויות יצוא נרחבות, מראים רווחיות משביעה רצון.

אישית, אין לי נסיון תעשייתי, אך אני משתדל לרכוש אותו. הצוות כולל לעת עתה רק ארבעה חברי-גבים, ודוד קולטיין, המסיים עתה את תפקידו כרכז מחלקת התעשייה בבית האיחוד, עומד להצטרף אלינו כחמישי, לשם ביטוס המנהלה ולשם האחריות להריחבת השוק. מלבדנו עובדים במפעל עוד שישה עובדי חוץ (משדרות), רובם בני 16. לאחר שנצליח לשפץ את המבנה ולהחליף את הציוד הישן בציוד מודרני ומשובלל יותר, נוכל למשוך כוחות עבודה נוספים ולצמצם את מספר העובדים השכירים.

היה לנו חלום..

קורה לי שאני חושב "מה עם הקיבוץ של פעם?"

קיבוץ, שבו המחשבה של ראשוניו היתה: "איך עושים מהמקום הזה, מקום שיהיה טוב לחיות בו, כיף להיות בו ונעים לגדל בו משפחה וילדים?"

לפעמים אני שואל "איפה הקיבוץ של פעם?"

קיבוץ, שבו חברים ובנים נפגשו בבוקר בארוחה בחדר האוכל, ראו איש את רעהו גם בארוחת הערב בחדר האוכל. הם היו נפגשים בטקס קבלת השבת בחדר אוכל וגם בארוחות של שבת בצהרים. קיבוץ, שבו היו חוגגים את החגים ובמיוחד את ליל הסדר בחדר האוכל, ביחד כולם.

לעתים אני תוהה לעצמי "היכן מתחבא הקיבוץ של פעם?"

קיבוץ, אשר חגג לכל בנותיו ובניו ביום אחד מסיבת בר המצווה / בת המצווה (בהתאם). היה זה יום שמחה לנערי המצווה, כאשר הקיבוץ כולו השתתף בשמחתם, והם עצמם הופיעו מול אורחיהם מבחוח ומבפנים. (למען הסדר ספק, אני בהחלט בעד חגיגה אישית לכל ילד וילדה, בהגיעם לגיל בו נחשב הילד כנער והילדה כנערה. עם זאת, אני עדיין חושב, שראוי ונכון לעשות, ערב אחד אשר הוא חג המצוות, ושיאו הלהיט הידוע "נסיכים ונסיכות").

בזמנים מסויימים עולה בפני השאלה: "לאן נעלם הקיבוץ של פעם?"

קיבוץ שבו בוגרי י"ב היו עורכים ומופיעים במערכונים, חלקם זכורים לשנים רבות (בד"כ בערב שבת לאחר ארוחת הערב). אנשי י"ג' העבירו את עץ המחזורים אל בוגרי י"ב, ושיאו של הערב, כמובן, "תור ובלבולים", בו עלו מסיימי י"ב ואליהם הצטרפו, בנוסטלגיה, הבוגרים מהשנים הקודמות.

קורה שאני חושב: "איה הקיבוץ שהיה פעם?"

קיבוץ שערך בתוכו את החתונות של אנשי הקיבוץ עם השיר האדיר "שתו כוסית, הניפו שלט!"

ישנם מקרים בהם חולפת אצלי מחשבה: "מה היה בקיבוץ של פעם?"

קיבוץ שרצה שבניו יישארו בשורותיו והראה זאת במעשים. קיבוץ בו אנשים נתנו כפי יכולתם וקיבלו לפי צרכיהם. קיבוץ בו חשובה היתה התרומה לכלל. קיבוץ, שהעריך מאוד את המתנדבים שבו. קיבוץ שטיפל בבעיותיו החשובות. קיבוץ אשר הוקיר תודה גדולה לפנסיונרים על השנים הרבות שתרמו.

..התעוררתי מחלום

פקחתי את עיני וראיתי, שהקיבוץ של פעם לא קיים, אין ארוחות בוקר וערב בחדר האוכל, אין מסיבת בר מצווה גדולה, אשר מהווה סיבה לחגיגה לגדולים ולקטנים. למסיימי י"ב אין ערב משלהם. אנשים אשר עושים דברים בהתנדבות, אינם זוכים להערכה הראויה למעשיהם.

האם היה זה רק חלום או שזו הייתה המציאות?

אולי אף פעם לא היה כל כך טוב? בטוח, שגם בעבר היו בעיות שונות. אך תחושה מוזרה אומרת לי, שהקיבוץ של היום אינו דומה לקיבוץ, שבו גדלתי והתחנכתי. אז היה יותר נעים והיה יותר קיבוץ.

אני מאחל לאנשי גבים, בני הבית בו גדלתי, יום-הולדת שמח ושנדע רק שמחות.

גבים, מזל טוב, ליום הולדתך החמישים ושמונה!

לְמַעַן יִשְׁמַע ה' אֱלֹהֵינוּ
בְּיָמֵינוּ

1954 תשרי 10
ה'תש"ד, י"ב, י"ג, י"ד, י"ה, י"ו, י"ז, י"ח, י"ט, כ'

מִשְׁפָּט וְיִשְׁפָּט אֶת הָעָם

וְיִשְׁפָּט אֶת הָעָם בְּיָמֵינוּ

וְיִשְׁפָּט אֶת הָעָם בְּיָמֵינוּ

וְיִשְׁפָּט אֶת הָעָם בְּיָמֵינוּ

וְיִשְׁפָּט אֶת הָעָם בְּיָמֵינוּ

וְיִשְׁפָּט אֶת הָעָם בְּיָמֵינוּ

2636 ס"ג

מִשְׁפָּט וְיִשְׁפָּט
אֶת הָעָם בְּיָמֵינוּ
וְיִשְׁפָּט אֶת הָעָם

מִשְׁפָּט וְיִשְׁפָּט
אֶת הָעָם בְּיָמֵינוּ
וְיִשְׁפָּט אֶת הָעָם

וְיִשְׁפָּט אֶת הָעָם בְּיָמֵינוּ

וְיִשְׁפָּט אֶת הָעָם

וְיִשְׁפָּט אֶת הָעָם בְּיָמֵינוּ

וְיִשְׁפָּט אֶת הָעָם בְּיָמֵינוּ

וְיִשְׁפָּט אֶת הָעָם בְּיָמֵינוּ

וְיִשְׁפָּט אֶת הָעָם בְּיָמֵינוּ

וְיִשְׁפָּט

וְיִשְׁפָּט

וְיִשְׁפָּט

וְיִשְׁפָּט

וְיִשְׁפָּט אֶת הָעָם

וְיִשְׁפָּט אֶת הָעָם בְּיָמֵינוּ

13/5/1952
מִשְׁפָּט וְיִשְׁפָּט